

blevet mig klart, hvad denne Skole er bleven til — at gjøre, hvad jeg har gjort, og hvad jeg vil gjøre i Fremtiden. Det er blevet mig sagt, at i Bestyrelsens Andragende til Rigsdagen, som ellers skal være enslydende med Andragendet til mig, der skal dette Udtryk være forandret. Om saa er, veed jeg ikke, men i saa Fald vil man se, at de Herrer, der i saa Henseende have indgivet forskjellig lydende Andragender til Ministeriet og Rigsdagen om den samme Sag, maa selv tage Stæde for Hjemgjæld, naar der er hændet dem det, som nu er hændet dem.

Ordføreren (Holstein): Jeg kan ikke erkjende, at de Forslag, der ere nægtede i Senhold til den almindelige Bemærkning, som indleder Udvalgets Betænkning til 2den Behandling, ere nægtede af politiske Grunde eller af politisk-finansielle Grunde med Eftertryk paa det Politiske. De ere undergivne en fuldstændig korrekt saglig Behandling, en saa saglig Behandling, som saadanne Forslag kunne undergives. Det er nemlig Forslag, som ere nægtede Aaret i Forveien af saglige Grunde, og hvis Forkastelse saavel Lands-thinget som Regeringen have været enige om at acquiescere ved, og som saa ere fremfattede paany, uden at der er fremfat nye saglige Grunde. Der kan selvfølgelig Behandlingen ikke være anderledes, kan ikke være mere effektiv, virksom og overbevisende end ved at henvise til Ministeriets egen Stilling Aaret i Forveien, hvorved det viser sig, at de ere unødvendige, saa længe der ikke fremkommer nye Grunde. Dette gjælder saaledes Lønningsforhøielserne. At Regeringen efter den Maade, hvorpaa den har behandlet Lønningslovene og hele den administrative Reform, vil paastaa, at det vilde være saglig forsvareligt her at give Stykker af Lønningslove, det synes jeg næsten er umuligt. — Hvad Gradmaalingen angaar, saa siger den høitærede Minister, at vi ikke kunne stille os udenfor den europæiske Bevægelse, og at i ethvert Tilfælde denne kinesiske Stilling en Gang maa have en Ende. Ja, hvad det Sidste angaar, er jeg enig med den høitærede Minister: det maa en Gang have en Ende, og det faar ogsaa en Gang en Ende; men at det skulde være umuligt for den høitærede Minister at stille sig udenfor den europæiske Strømning, det lyder altsor mærkærdigt her i denne Sal til, at det virkelig kan bruges som Argument. Vi staa fuldstændig udenfor den europæiske Strømning, og det ærede Ministerium staaar ganske jærlig udenfor den i en ganske paafaldende Grad. Jeg ser ikke hen til den almindelige europæiske eller øvrige civiliserede Verden, men der findes ikke noget

konservativt Parti i Verden, som har den fjerneste Lighed med det konservative Parti, som for Tiden regjerer i Danmark; noget Saadant findes i alt Fald sikkert ikke i Europa. Om det muligt skulde findes paa Ny-Holland, veed jeg ikke, men jeg tror det ikke en Gang. Denne Vanskelighed tror jeg altsaa, at den høitærede Minister let kan komme ud over; han vil rolig kunne tage pau sin Samvittighed, at Gradmaalingen gaar samme Steds hen, hvor alt det Andet af den europæiske Bevægelse ligger forvaret. Hvad jeg imidlertid endnu mindre forstaaer, er, at den høitærede Minister har kunnet begynde paa disse Gradmaalingssarbejder alligevel, thi det er meget udtrykkelig fremhævet, at man har indskrænket Bevillingen til en bestemt Sum, netop fordi man ikke vilde have en Udvidelse af, hvad der hidtil var gjort, og denne Indskrænkning gjaldt endog de Fortsættelses- eller Udvidelsesarbejder, som vare paataente her hjemme, og som ikke havde nogen international Karakter, saa meget mere maatte det da gjælde om en Udvidelse af Gradmaalingssvirksomheden end over det Hjemlige, som var aldeles uberegnelig i sine Følger, og som laa langt udenfor, hvad der hidtil har været præsteret. Jeg indser ikke, hvorledes den høitærede Minister har kunne begynde paa dette, men hvorfor han ikke kan holde op, gaar aldeles over min Forstand. Han behøver jo blot at give Ordre til at holde op, saa er jo Sagen dermed forbi. Hvad „Nordisk medicinsk Arkiv“ angaar, vil jeg sige til den høitærede Minister, at det er meget let at blive enig med os om den Ting; han behøver kun at gaa ind paa at udføre, hvad der i Sjøer blev bestemt skulde udføres paa Finantslovens § 21 VI. A, og indrette VI. A i Klar i Overensstemmelse hermed, saa kunne vi forstaa hinanden paa denne Konto, men ellers bliver det umuligt. At Skjørring Kirkes Reparation ikke skulde kunne udsættes, hører ogsaa til de Paastande, som jeg vilde ønske vare saglig begrundede. Hvis der forelaa en Synsforretning om, at det var nødvendigt at ombygge Kirken, var det en anden Ting, men det gjør der ikke, og naar Synet ikke anser det for nødvendigt, er den høitærede Minister uberettiget til at sige, at Sagen ikke kan udsættes. Den samme Betragtningssmaade maa jeg tillade mig at gjøre gjældende lige overfor den Paastand, som den høitærede Minister fremstatter om Udbygningerne paa Bøggildgaard. Det er ikke nok, at den høitærede Minister siger, at han ikke kan udsætte en Foranstaltning. For at noget Saadant skal ste, maa man være enig om Nødvendigheden. Der findes ikke